

KINCSEK NYOMÁBAN... I.

Lektorált változat

A VERSLISTA által kürt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2018

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 19 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Kutasi Horváth Katalin: Kincskereső

II. helyezett lett:

Kutasi Horváth Katalin: A doboz mélyén

III. helyezett lett:

Holécziné Tóth Zsuzsa: A brass

című írása.

Gratulálunk!

George Hanmer: Csomag és padlás

- Mi ez a csomag, szívem?
 - Milyen csomag?
 - Ami itt van az asztal alatt.
 - Ja! Tegnap hozták.
 - Ki?
 - Nem is tudom. Nem figyeltem.
 - De ki küldte?
 - Jaj, édes, hát nézd meg! Rá van írva.
 - Hát ez az, hogy nincs. Tollal át van sáfrózva a feladó mindenhol.
 - Biztos? Mutasd csak! Tudod, pont akkor értem haza, amikor érkezett, csak letettem, és az az igazság, hogy el is felejtettem.
 - Oké, semmi gond, de ki hozta? Postás vagy futár?
 - Most, hogy mondod, nem is tudom. Csak csengettek, kimentem, és ott volt az ajtó előtt, a földön. A lábtörlőn. Tudod, közben pont telefonáltam, meg hoztam be a szatyrokat a kocsiból, a csomagtartóból, szóval nem igazán foglalkoztam vele.
 - Értem én, de csak volt hozzá valami papír, vagy... nem is írtad alá, meg ilyenek?
 - Nem. Mondom, hogy nem is láttam, ki hozta, hozzánk volt letéve és kész, de nem mindegy? Nyissuk ki! Vagy félsz, hogy ketyeg? Hi-hi!
- A fülemhez tartottam és megjegyeztem:
- Nem ketyeg, de attól még lehet akár lépfene is.
 - Jaj, ne mondj már ilyet! Inkább nyisd már ki!
 - Súlya nincs.
 - Ne csináld már; hozzak ollót?
- Kíváncsiságom ollóba fogta a türelmemet, úgyhogy az izgalom heves mozdulatokkal fejtette, vagyis inkább tépte le helyettem a csomagoló-papírt. Hanyag eleganciával, amolyan férfi módra engedtem le a földre a lehulló papírfecniket. (Párom szemét ráncolva, korholó dohogás közepette fel-felkapkodta és dobta ki őket azonnal a szemetesbe.)
- No. Íme. Egy kartondoboz. Ennél kartonabb, dobozabb a világon nincs. Figyelj, te is azt látod, amit én? Ez teljesen üres.

– Miiii?

– Várj, összefoglalom: Egy teljesen üres dobozt küldött nekünk valaki, amit egy nem tudjuk, ki hozott el nekünk a fogalmunk sincs, honnan.

– Hi-hi-hi, tényleg. Ez érdekes. Nézzük át még egyszer!

– Mit? Az üres dobozt? Ez tök üres, nem látsz a szemedtől? (És akkor itt valami furcsa érzés suhant át rajtam. Évekig dolgoztam az RTL Klub Kész Átverés című produkciójában, lehet, hogy valamelyik idióta cimborám küldött nekem egy rejtvényt? De amilyen gyorsan jött ez a sugallat, olyan gyorsan el is tűnt, hiszen ezt a fajta életmódot, az egymás hülyítését már vagy tíz éve nem éljük.)

– Tényleg az. Hagyd a fenébe!

– Hát tudod, azért ez nem semmi.

– Éppen, hogy az! Ez a semmi. Tudod mit? Foglalkozz inkább a valamivel!

– Mivel?

– Azzal, ami van. A feladattal. A padlással. Hetek óta ígéred, hogy átnézed. Tudod, átböngészed és rendet raksz. Te mondtad! Te ígérted! Ezzel meg ne foglalkozz!

Sóhajom vitt fel a lépcsőn, de mire felértem, már nem gondoltam erre a hülye csomagra, nem gondoltam semmire, csak arra, minél hamarabb végezzek ezzel a kupival. Ez az a bizonyos, tipikus „nehezemre esik” program volt, amit egy igazi férfi az efféle munkától ösztönösen érez.

De ha már egyszer megígértem..

Különben nem is volt annyira veszélyes. Azt hittem, rosszabb lesz a helyzet. Néhány óra alatt végeztem, és az eredmény minden várakozást felülmúlt. Neeem, nem a rongyosra használt görkorim, a megmaradt laminált padlólecek állapota, és még csak nem is a kereskedelmi mennyiségű használt konnektor, hanem az, hogy találtam valamit. Valami igen-csak érdekeset. Vittem is a hírt a megbízómnak azonnal:

– Képzeld, kicsim, mit találtam fent!

– No! Pókhálót?

– Azt is, de nem az a lényeg. Képzeld, egy széfet!

– Miiit?

– Egy széfet.

– Ja, valami rémlik! Az, amire én gondolok, az biz' ott van már egy ideje, de el is felejtettem, hogy van ilyenünk, bár én azt előbb nevezném titoktartó kis kazettának, mint széfnek, de mondd már: mi volt benne?

– Nem tudtam kinyitni. Számszáz.

– Hát, akkor mit csináltál vele?

– Jaj, édesem! Mit csináltam volna? Otthagytam.

– Viccelsz? Menj csak fel érte, most rögtön!

Lehoztam, ami valójában tényleg inkább egy kis páncélkazetta volt, mint bármi más, és megmutattam neki. Rá akkora hatást nem tett, mint rám, sőt! Nevetett egy jóízűt azon, hogy nem is emlékezett már rá, hogy egyáltalán van ilyenünk, azon meg még nagyobb, hogy nem tudjuk kinyitni, aztán napirendre tért a dolog felett, illetve annyi még hozzá, hogy jelentőségteljesen a szemembe nézett, és azt mondta: „Szívem, te egy csomagolópapírt is úgy dobsz le a földre, hogy meg se vizsgálod azt rendesen.”

Ez engem nem hagyott nyugodni. És bizony akkor már a másik sztori, a rejtélyes módon hozzánk került csomag ügye sem, meg a kis titoktartó kazettáé sem, áh!

Némi töprengés után kikerestem a neten a posta telefonszámát és felhívtam őket, hogy megtudjam, a postásunk volt-e, aki kihozta nekünk. Mi lenne, ha átvizsgálnám még egyszer a kidobott maradványokat? Hátha (kicsi párom betette a bogarat a fülem mögé)! Végül is vesztenivalóm nincs. Igaz, csütörtök este tíz van, és az a nagy helyzet, hogy a kukát pénteken reggel korán szokták elvinni, meg azt se tudom, ki a gondnok, de ezt tán még megtudhatom ilyen késő este is.

Szerencsém volt. Erzsikéék, a felettünk lakók kapásból vágták, hogy ki a ház gondnoka, mert persze a kapura kiírt közös képviselő telefonszámát hiába hívtam, nem vette fel senki.

Szóval, megvolt, hol lakik a gondnok, és ugyan telefonszám nem volt hozzá, de azt gondoltam, ő azért van, hogy ha gond van, kereshesse őt az ember, és úgy ítélt meg, ez kifejezetten gondnak minősül.

Becsöngettem hát, de sajnos rossz hírt kaptam. Ez a kiváltságos pozíció ideiglenesen „kölcsonadódott” valaki másnak, mivel a tényleges házmeszter kórházba került egy baleset folytán. Jobbulást kívántam a feleség-

nek, akitől ezt az egyáltalán nem felemelő hírt megtudtam, majd elmentem a kapott címre, és becsöngettem. Senkit sem találtam, csak a megcsappant reményemet.

Nos, ekkorra már... hogy is mondjam csak... kezdtem egyre jobban begolyózni ettől az egészsztől. És az igazat megvallva már aludni sem tudtam. Hajnali fél hat. Számításaim szerint ebben az időpontban már felébrészthető egy megbízott gondnok, illetve ez még korán van ahhoz, hogy kukát ürítsen az FKF, tehát go! El is indultam hát eszement utamra. Épp, amikor be akartam csengetni, akkor indult kutyát sétáltatni, aki a megmentőm lehet. Izgatottságomban valahogy eldadogtam neki, hogy pár napja kidobtam valamit, amire szükségem van, bla-bla-bla.

Nem ágált, azonnal odaadta a kukatároló kulcsát. Cserébe megígérttem, hogy kihúszom őket a ház elé. Gondoltam, ennyit megér. Így, utólag már kétlem. Bemásztam hát, és elkezdtem lázasan, de módszeresen keresni azt, ami az enyém. Ugyan megtaláltam az egy hét alatt összegyűlt, sok-sok összezsomózott nejlonzacskó és mindenféle ragacsos, bűdös, felismerhetetlen halmazállapotú szemétkben azokat a zacskókat, amelyeket drágaságom lelkiismeretesen, hermetikusan lezárva indított az enyészet útjára, tehát megleltem őket, sikerült is teljesen szétszedni mindet, ezzel módszeresen átvizsgálni a küldemény csomagolópapírját, illetve mindenét, de semmi. Az égadta világon semmi produktum.

A kartondoboz szűz volt, már amennyire az lehetett a körülményeihez képest, tehát nem volt ráírva semmi más, csak azok a bizonyos ténylegesen és felismerhetetlenül átsatírozott feliratok. Amibe meg be volt csomagolva, hát mit mondjak? Gyűrött papírdarabok. Ennyi.

Hétfőn Kristóf fiam - az isten éltesse ezt a drága kölköt, ezt a csodát, ezt a zsenit, ezt a géniuszt -, ezen a hétfőn kivételesen lassabban ébredt, és nehezebben indult a napja a szentemnek, mint máskor, ezért én, mint szuper fej apuci, beviharzottam hozzá (a soha jobbkor apának lenni gondolattal együtt), és segítettem neki öltözni, összepakolni, aztán egyszer csak belém hasított a felismerés. Véletlenül a szobájában lévő szemetesre esett a tekintetem, és mit láttam benne? Na, mit?

Jó-jó, nyilván kitaláltad: a világ legcsodálatosabb, legértékesebb csomagolópapírját. Annak a darabjait. Szinte megállt a lélegzetem. Elhaló hangon kérdeztem róla a világ legjobb gyerekeit:

- Kristófkám, az... az ott a kukádban milyen papír?
- Apuuu, ne most! Mennem kell! Elkésem az iskolából!
- Rendben, már megyünk is, de figyelj csak! Kiveszem, jó? Ez az, amire gondolkodok?

Közben hátára segítettem az iskolatáskáját, és remegő kézzel kiszedegtettem a papírdarabokat, majd gondosan, egyenként kivettem őket a konyhaasztalra.

Amíg vittük a sulifelé, addig megtudtuk tőle, hogy igen, ez annak a bizonyos - általa már régen elfeledett - küldeménynek a csomagolópapírja, illetve annak egy része. Azért csak egy része, mert a többit felhasználta. Na, mire? Naná, hogy csomagolásra. A kis okosom. A sztori az, hogy az egyik osztálytársának a születésnapjára készített egy kis apróságot, és nem tudta, mibe öltöztesse fel az ajándékát. Meglátta a konyhában, a szemetesben a kidobott csomagolópapírt (az én saját, külön bejáratú csomagolópapírját), és gondolta, azt használja fel. Ennyi.

Én ekkor már tudtam azt, amit ők még nem. Átnéztem aprólékosan azt a pár papírdarabkát, amit kihalásztam, mint már profi szemetesben turkáló, de nem volt rajtuk semmi. Csak a gyűrődés. Na, az volt az én lelkesemen is, de ezúttal már túl sok.

Maradt, ami maradt. Megkértem a fiam, mire megkértem, a lelkére kötöttem, hogy a suliban el ne feledje, és kérje meg az ünnepeltet, legyen szíves és nézze meg otthon, mi a helyzet a csomagolópapír-maradékkal. Annak az esélye, hogy ez meglegyen, és ráadásul még legyen is rajta valami hasznos, számításaim szerint a lottóötös esélyével vetekedett.

Kell-e mondanom, mekkora várakozással álltam ott 16.00-kor az iskola előtt? Kristófoom jött, s mivel eszes egy gyerek, érezte, hogy apja enyhén szólva is jócskán izgatott, így már messziről kiabálta felém a lényegét:

- KisTivus ma nem volt suliban, így nem tudtam megkérdezni, de nem felejtettem el! Api, hívjuk fel!

Jobbulást kívántunk a kis betegnek, és fiam megtudta a várva várt adatot. Aki bújt, aki nem, az volt ráírva a fecnire jól olvashatóan: 7111.

Tán kamasz koromban futottam ilyen gyorsan utoljára, de nem túlzok, hogy kedvesem és gyermekem is csaknem olyan sebességgel követte a padlásra, mert talán már te is rájöttél a megoldásra! Igaz, ha véletlenül is, de hozzásegített az én kicsi feleségem azzal, hogy reggel azzal a kiválasztott bölcsességi idézettel vált el tőlem, hogy: „Minden mindennel összefügg.” Igaza lehet! Naná, hogy az ember életében két ilyen fatális véletlen nem létezik néhány órán belül, vagyis tuti, hogy a páncélkaze tához a kód a csomagban volt elrejtve. (Mondjuk, még magamnak is úgy tűnt, hogy ez így, akár még a Vissza a jövőbe című fantasztikus film 73. részének a forgatókönyvötlete is lehetne, de miért ne?)

Bizseregve, a biztos győzelem mámorában próbáltam ki a számokat, aztán megtestesítettem a leforrázott embert, úgy, hogy közben csaknem kirázott a hideg. Nem, nem nyitotta a széfet a négy szám, ráadásul nem is négy számsoros volt a zár, de kérlek, ne idegesíts azzal a bugyuta kérdéssel, hogy próbáltam-e a többit nullával, mert igen, megtettem, és nem, nem nyitotta azzal sem.

Egy világ omlott össze bennem. Annyira jó ötletnek tűnt! Csak azért nem bőgtem el magam, mert ugyebár egy férfi a fia meg a felesége előtt mégiscsak legyen férfi, vagy legalább látsszon annak, nemde bár?

Elég az hozzá, felvettem a cselekvés szaruját, és úgy döntöttem, minden erőmmel megmutatom a családomnak, engem nem törhet meg semmi. Elmosolyodva magamhoz öleltem őket, kiosztottam nekik egy-egy hatalmas puszi, és annyit mondtam:

- Semmi gond. Megtettünk mindent. Köszönöm nektek a munkátokat, a türelmeteket, és bocsánatot kérek, amiért így belegárgyultam ebbe az egészbe.

Aztán fellélegeztem, és mintha (de tényleg) leesett volna a szívemről az a hatalmas kő. Megkönnyebbültem. Vége és kész.

Utózónga:

Este a meseolvasás majd a jó éjt puszi után párom lekapcsolta az éjjeli lámpát, és odasúgta:

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Nagy vagy, hites uram! Látod, ezt különösen nagyon szeretem benned.
 - Mit?
 - Hogy utolsó vérig harcolsz. Tudod, láttam, hogy mennyire fontos ez neked, és persze én is agyaltam ezen. Tán nem annyit, mint te, de végiggondoltam az eseményeket újra és újra, és nem jutottam én sem másra, mint te. Remek meglátásaid, ötleteid voltak, egyetlenegy van, amit nem teljesen értek, de már mindegy.
 - Mit? - préseltem ki kelleetlenül magamból, de nem mertem odafordulni, mert folyt a könnyem. Sirattam magam. Sirattam az egészet. Megkönynyeztem, hogy be kell vallanom magamnak, egyáltalán nem tudok veszteni. És ezt nem akartam még a feleségem, a szerelmem előtt sem kinyilatkoztatni. Nem. Legalábbis még nem. Úgy ítéltem meg, egyelőre ez elemzés alatt áll.
 - Azt, hogy mit akartál a KisTivustól.
 - Édesem, te hol éled az életed? - válaszoltam visszatartott könnyekkel, kissé ingerült hangon. - Szerinted mit? Hát a számot a csomagolópapírról, hátha az a kód. Vagy te milyen filmet nézel?
 - Hé, nyugi, különben is, csak azt akartam mondani, hogy azt a számot, azt én is meg tudtam volna mondani neked.
 - Mit? Hogy mi volt ráírva? Honnan tudtad volna? Vagyis honnan gondold, hogy tudtad? Hogy tudod, vagy mi van? - kérdeztem hadarva.
 - Édesem, együtt készítettük az ajándékot neki a fiunkkal. Én tudtam, hogy mennyi idő, vagyis, hogy mikor született.
 - Ezt nem értem.
 - Jaj, dehogynem. Hát a születési dátumát, azt mi is tudtuk, hiszen Kristófunk a szülinapi bulijára ment, vagyis november 17-én született, és ezt a dátumot, ezt tudtuk mi is: 1117. Annyi, hogy ő véletlenül visszafelé sorolta el a számokat.
- Nem tudom, mennyi idő alatt értem fel a kis kazettához, de szerintem egy szempillantás alatt. Enyhén izgatottan próbáltam az új számokat, de az istennek se stimmel ez sem. (Megelőzőm a kérdésed, a nullákkal bővítve sem.)
- Levászorogtam. Lefeküdtem. Az én drága Mónim szeretettel simogatta a hátam.

- Hagyjál, kérlek. Jó éjt - mondtam elhaló hangon, és elaludtam.

Mintegy tíz másodpercet töltöttem el mély álomban, amikor kipattant a szemem. Olyasmit éreztem, amit szerintem Newton érzett, amikor az ominózus almája leesett a fáról, és ő ezáltal világosodott meg a gravitációt illetően. Élet-halál közötti idegállapotban tárcsáztam fel KisTivus apukáját, aki persze aludt.

Hites feleségemmel némi vitánk adódott abból, vajon illik-e este kilenc-kor felhívni egy mindössze hatéves gyereket, én azt gondoltam, úgyis ki van kapcsolva a szüleje, ha ki van, úgyhogy mi bajunk lehet, de aztán mégis inkább úgy döntöttünk, előbb a sajátunkat kínozzuk meg és ébresztjük fel amiatt, hogy árulja el, szerinte van-e esélye annak, hogy KisTivus még ébren van.

Szerinted? Igen, a mi kis fiunk az íróasztalánál ült, és mit csinált? Nem, nem aludt. Mi több, csetelt KisTivussal, és mi volt a téma? Az, hogy kicsit bolond az apja, mármint hogy én, amiért ennyire képes vagyok rágörcsölni egy ilyen sztorira, de mindegy, szerintük azért még nem vagyok garantáltan közveszélyes.

Mit tehettem volna? Talán gyerek éjjeli szabályszegő számítógépezésének még nem örült szülő annyira, mint én, de ezt se bántam. Mindegy volt. Gyorsan megkértük a kis Tivadart, ugyan nézze már meg még egyszer azt a nyomorult papírt, pontosan mi van rajta. Megnézte és leírta. Pontosán leírta. Ez volt rajta:

161117. Azt hittem, besírok. Ennél egyszerűbb képlet a világon nincs, de lehet, ha azt mondom, öngól, akkor jobban szemléltetem, mi történt. Nevezetesen az, hogy tőlem tanulta ezt a fajta időjelölést a fiam és a feleségem. Vagyis, hogy az évet, a 2016-ot, azt úgy írjuk mindhárman már évek óta, hogy rövidítve jelenítjük meg, vagyis elhagyjuk róla az elejét, a kétezret. Így: 16. Értelemszerűen a szülinapi dátum így volt a papíron megjelenítve: 161117.

Ha hiszed, ha nem, nem mentünk fel megnézni, hogy a helyes-e a kód, vagy sem. Úgy döntöttünk közösen, hogy ne hagyjuk magunkat így rabul ejteni az időközben számomra már rögeszmévé vált vágnak, majd megnézzük nyugiban másnap. Vagy később valamikor. Ezután már amúgy sincs több esélyünk, vagyis most már, az utolsó utáni próba előtt aludhatunk egyet.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Megnyugodva, boldogan aludtunk el. A srácok is elfogadták, hogy nem helyénvaló az ő korukban csetelve éjszakázni, úgyhogy összefoglalhatjuk, minden a helyére került.

Reggel együtt komótosan felsétáltunk, nemes egyszerűséggel kipróbáltuk a hatos számot, és... és láss csodát, nem nyílt a fránya kis doboz, kazetta, széf, vagy mi a túró.

Igen, kipróbáltuk - már csak a saját megnyugtatótatásunkra és nevettetésünkre is - páros váltásokkal is, tehát: 161711, 111617, 111716, 171116, 171611, de azok sem hoztak eredményt.

Mindenki ment a dolgára. Aztán dél körül kaptam egy sms-t KisTivus apukájától:

- Figyu! A gyerek megnézte még egyszer. Az a szám, amivel eddig veszködtetek, az ceruzával volt ráírva, de a belső felén tollal is volt egy szám, és ez pedig: 989898. Reméljük, ez az, amit kerestek. Szó...

Huhh. Azonnal riasztottam az én kis családomat, Kristófért ma egyébként is én mentem, Mónim éppen egy forgatáson volt, külföldön, ahol gyönyörű lábát filmezték, de naná, hogy megvártuk őt a nagy próbával!

KisTivusnak írtunk egy sms-t, hogy jövünk neki egy LEGO készlettel, ez a minimum, de erről az egészeről nem beszélünk a fiammal estig, amíg Mónikám haza nem ért. Nagyon nehéz volt megvárni anyát. Olykor cinkosan összekacsintottunk, egyszer nem bírtam, és megkérdeztem tőle:

- Szerinted ez az a kód?

Nevetve súgta, a szája elé tartott mutatójával:

- Api, türelem!

Eljött a nagy nap. Este kimentünk anyuért a reptérre, és vacsora után odatelepedtünk a kazettához. Meggyújtottunk egy gyertyát, és mindenki két számot tekint a hatból.

Sikerrel. A széfnek nevezett kis dobozka ajtaja végre kinyílt. Na, mi volt benne?

Nem mindegy?

Nem, dehogy mindegy! Egy noteszlap volt benne, amire japánul volt írva valami. De vajon mi? És ki írta? Egyszerre kezdtünk el hahotázni. Mind a hárman. Önfeledten, boldogan. Másnap...

Másnap Mónim megkérte Brigi barátnőjét (aki történetesen angol nyelvtanár), hogy a japán anyanyelvű kollégáját kérje meg rá, fordítsa le a szöveget, így aztán el is küldtük neki.

Amíg vártunk a válaszra, kis családom elárulta nekem, hogy készüljek fel rá, kerti partit kell adnunk a közeljövőben, ahol az egész összejövetelen az én rezortom lesz a hús sütögetése minden vendég számára. Mindez azért, mert jó pár arcnak köszönettel tartozunk azért, amiért segítettek átverni engem. A történetben mindenki be volt avatva abba, hogy szövevényes hálót húzzanak körém, sőt, olyanok is, akikre, akiknek a segítségére, közbenjárására nem került sor.

Szülinapi ajándékként kaptam feleségemtől és fiamtól ezt a nyakatekert meglepít, ha már kitaláltam, hogy minden nap tartom eme nemes dátumom. Önokulásomra figyelmeztetően ötlötték ki nekem, hátha tanulok belőle, azaz a jövőben nem görcsölök rá olyan részletkérdésekre, melyek messze nem érnek annyit.

A lefordított szöveg postafordultával jött vissza:

„Utak mindig, mindenhol vannak, csak nem mindig látszanak.”

Nagyokos! Ezt az idézetet George Hannmertől választottuk neked. Szeretünk téged.

Kristóf és anya

Ságiné Szűcs Klára Mária: Új kincsre találtam

Kincs. Gyönyörű ez a rövidke magyar szó. Oly sok mindent képes kifejezni, oly sok szépséget rejt magában! Mégis, hogy kinek mi lehet kincs, az sok mindentől függ, az életkortól, a körülményektől, az iskolázottságtól, az érzelmi gazdagságtól, vagy annak hiányától. Mást keresünk gondtalan gyermekként, érett felnőttként és bölcs öregként. A kincs lehet tárgy, egy ékszer, egy könyv, egy festmény, egy autó, vagy egy levél, amit a számunkra legkedvesebb ember írt. A kincs lehet egy eszme, egy ideál, egy szép gondolat. Lehet személy, egy ember, társ, barát.

- Te vagy az én legdrágább kincsem! - mondja az édesanya a gyermekének, miközben féltőn-óvón a karjaiba zárja.

- Te vagy az én kincsem - szól a szerelmes a párjához, majd átöleli, fogja-tartja, mintha soha nem akarná elengedni.

Lehet-e ennél szebben kifejezni a szeretetünket, azt, hogy a mindenkünk a másik ember, akinél fontosabb számunkra nincs?

Egész életünkben keressük a saját kincseinket, néha talán meg sem találjuk, vagy nem gondoljuk annak, amit megleltünk, amit sorsunktól kaptunk. Hiszen olyan természetes az egészség - amíg fiatal az ember -, a jó állás, a boldogság, a szuper körülmények. Gyakran nem örülünk az apró sikereknek, a mindennapok kis ajándékainak, a boldogság cseppjeinek. Úgy gondoljuk, nekünk az jár. Én úgy vélem, hogy küzdeni kell érte, keresni, kutatni, s ha megvan, jó szorosan tartani, megőrizni, ápolgatni, értékelni.

Én sok kincset mondhattam és mondhatok magaménak. Számomra a legfontosabb értéket a családom jelentette és jelenti ma is. De boldoggá tett a hivatásom, a sok felelősségteljes feladatatom. Egyszer ennek a munkában érzett kincses boldogságnak vége szakadt, s jött az a rémes tudat, hogy nem kellek, feleslegessé váltam. Tudtam, hogy fel kell állnom, nem pusztulhatok bele a méltánytalanságba, új feladatra, új célra van szükségem. Kitartóan kutattam a lelkemben, átgondoltam a lehetőségeimet, megvizsgáltam, mi az, ami újra örömmel szőheti át a napjaimat, a kényszerű mellőzöttségemet. Ekkor találtam rá az írásra, ami kincssé vált az életemben.

Hogyan jutottam el ide, hogyan küzdöttem, kínlódtam meg magammal? Miként találtam rá erre az új kincsre, nos, erről a naplórészletek hű képet festenek. Megjegyzem, ha a történetnek bármi köze is van a valósághoz, az csak a véletlen műve.

Részletek naplóból

Első bejegyzés: szeptember elseje, déli 12 óra. Elszorul a torkom, sírok. A nyitott ablakon át hallom, ahogyan a gyerekek beszélgetve mennek haza az iskolából. Még vidámak, pihentek, hiszen csak az első tanítási napnál tartanak. Ez a hét amúgy is rövid, csak kétnapos, s már itt is a vége. Csütörtök van. Én meg itthon ülök. Én, aki a nyári szabadság alatt is hetente többször bejártam az iskolába néhány órára, de augusztus 15-e után folyamatosan dolgoztam, hogy minden rendben legyen a tanévkezdésre.

Leírhatnám százféléleképpen, úgymint állástalan vagy, elküldtek, eltanácsoltak, kitessekeltek, lapátra tettek, nem alkalmaznak, felállítottak. De két szó is elég: finoman mondva elbocsátottak, durvábban szólva kirúgtak, közel 38 év fiatalok, gyerekek között töltött idő után, hosszú vezetői múlttal a hátam mögött. Miért? Vajon kinek vagyok az útjában? Nem dolgozom, de nem azért, mert nem akarok, mert nem vagyok képes rá, azért nem dolgozom, mert nem engedik, a felmentési idő feléről is felmentettek, nem kell bejárnom. Ezt augusztus 22-én közölték velem. Még fel sem fogtam. Úgy tűnik, hogy legalább nyolc hónapig ez lesz az életem. Ki kell alakítanom a napirendemet, valami olyan rutint, ami eltereli a gondolataimat, ami segít átvészelni a mindennapokat, az eddigi tartalmas, nyüzsgő, tennivalókkal teli életem után. Terveim vannak, de azok egyelőre mind a háztartással kapcsolatosak. Majd a pincétől a padlásig szépen kitakarítom a lakást, rendben tartom az udvart, kertet. Megcsinállok mindent, amire eddig nem, vagy csak kevés időm volt. Olvasok, sportolgatok, rejtvényt fejtek. Ki kell találnom a „hogyan tovább?”-ot. Nem akarok belebetegedni a helyzetembe, a munkanélküliségembe, a kényszerpihenőmbé.

Ezek a gondolatok jártak a fejemben, miközben az ablakon át néztem a gyerekeket. Majd egy hirtelen elhatározásból leültem a laptopom mellé és írni kezdtem. Naplót. Ha másra nem is lesz jó, legalább engem - és a családomat - emlékeztetni fog arra a gyalázatra, amibe belekényszerítettek.

Már szeptember ötödike van, hétfő. Ismét magányos vagyok. A férjem és a fiam, hála az égnek, dolgozik, ez azt jelenti, hogy van munkájuk. Ennek én örülni tudok, még akkor is, ha este 5-6-ig egyedül kellennem. Ma már programom is volt. Elmentem a bankba, hogy a csekkre és a háztartásra való pénzt kivegyem. Nagy élmény. Fagyiztam is, apró öröm, de öröm. Hosszú évek óta nem történt meg velem, hogy én fényes napal, munkaidő alatt, egy presszó asztalánál finomságot kanalazgatok. Na, mire jó a munkanélküliség? Fagylaltozásra jó, az már biztos.

Szeptember 9., péntek. Baj van a gerincemmel, de mától nem vagyok betegállományban. Tegnap bevittem a táppénzes papírokat a munkahelyemre, s kértem, hogy sürgősen készítsék el a dokumentumokat. Már

nem bízom senkiben. A szó elszáll, az írás megmarad, lássam feketén-fehéren, hogy mi lesz velem az elkövetkezendő 8 hónapban, mire számíthatok a végkielégítéssel. Nem kellemes várakozás. Egyre jobban érzem, hogy nekem ebben a városban már nem terem babér, nem kapok új, a szakmámnak megfelelő beosztást a nyugdíjig. Fogalmam sincs, mit találok ki, amivel jogviszonyt szerezhetek. Azzal vigasztalom magam, hogy minden rosszban van valami jó. Most a jóra várok. Megint potyognak a könnyeim.

Újabb szeptemberi délután múlik felettem, 14-e, szerda. Beszéltem az utódommal, az új igazgatóval, megállapodtunk abban, hogy szabadságon vagyok, maradt 20 napom. Október 2-án kezdődik talán a felmentési időm. Állandóan az jár a fejemben, hogy mihez kezdjek. Mit csináljak, hogy ne hatalmasodjon el rajtam a depresszió? Megszoktam, hogy emberek között vagyok, hogy felelősségteljes, mozgalmas az életem. Még jó, hogy nem iszom alkoholt, mert lehet, hogy magányomban, szomorúságomban, kirekesztettségemben a pohárhoz nyúlnék. Nem nyúlok.

Elérkezett szeptember 22., csütörtök. Még mindig nem tudom, hogyan tovább. Milyen hasznos tevékenységgel foglaljam le magam? Mi lehet az, ami eltereli a gondolataimat? Ha már naplót írok, ne próbálkozzam meg elbeszélésekkel is, vagy újságoknak küldjek híreket, blogoljak? Hogyan lehet betörni ebbe a világba? Milyen kapcsolatok kellene, mert ugye anélkül nem megy. Nem tudom, nem tudom. Tanuljak új szakmát? Vagy legyek vállalkozó? Hogyan kell elindulni? Nincs nekem ehhez bátorságom, lehet, hogy tehetségem sem, de pénzem aztán végképp. Pedig valamit ki kell találnom.

Szeptember 28., szerda köszöntött rám. Megszületett egy régóta dédelgetett gondolat a fejemben. Megpróbálkozom rövid történetek, mesék, kis novellák írásával, ezért amatőröknek szóló irodalmi pályázatokat keresgéltem az interneten. Naná, hogy elsőre egy iskolai témájúra bukkantam. Mire másra? Sorsszerű, nem? Gondolkodni fogok rajta, mert írni szeretek. Folyton körmöltem valamit, tanulmányaim alatt a rengeteg dolgozatot, beszámolókat, jelentéseket, előadásokat, ünnepi beszédeket, köszöntőket, de novellákat sosem. Írni lehet otthon, nyugodtan, egyedül, hajnalban, napközben, éjszaka. S nem kell senkihez

tartozni, nem kell senkihez alkalmazkodni, nem szól bele senki. Szóval egyre jobban érlelődik bennem a gondolat, hogy próbálkozzam meg az írással. Mit veszíthetek? Semmit, s még be is jöhet.

Vége a hétnek és a hónapnak is, szeptember 30., péntek van. Az éjjel gyerekekről álmodtam, hogy ott állok az évnyi tón...

Szerda, október 5. Írtam három kis „valamit”, amit majd elküldök az Iskola-próza pályázatra. Nem tudom megítélni, milyenek, próbáltam érdekesen fogalmazni. Furcsa érzés folyton itthon lenni, alig mozdulok ki. Nem is vágyódom egyébként szeretett városom egyetlen programjára sem. Jobb nem beszélni senkivel, mert itt még az utcán is „füle van a falnak”.

Október 13., csütörtök van. Gyakran írok, szinte minden nap. Novellákat, kis történeteket találok ki, amelyekhez saját életemből is veszek ötleteket. A három kis munkámat már beküldtem a pályázatra. Titokban abban reménykedem, hogy talán nem az én írásaim lesznek a legrosszabbak. Díjra azonban nem számítok. E-mailben már visszaigazolták, hogy beérkeztek a prózák.

Október 28., ismét péntek. Már reggel 4 órától nem alszom, forgolódtam egy órát, és ötkor felkeltem. Sok dolog jár a fejemben. Azon gondolkodom, miért lettem ilyen bátortalan, szinte bezárkóztam. Megint sírok. Visszaestem? Pedig már olyan jól ment minden! Meg kell keményednem! Ki kell másznom a hullámvölgyből! Írok tovább, az kikapcsol.

November 16., szerda. Gyógyfürdőben voltunk a férjemmel. Elszomorít, hogy nekem el kell utaznom szeretett városomból, hogy békét és nyugalmat érezzek a lelkemben. Hazaérkezéskor nagy öröm ért! Kaptam e-mailt az Iskola-próza pályázattól. Lehet, hogy két kis írásom bekerül a kiadványba, ami karácsonyra fog megjelenni, sőt, az egyik első helyezett lett, a Betű című. Hű, olyan boldog vagyok, mégiscsak van értelme annak, hogy az írással próbálkozzam! Nagyon feldobott a hír, megerősödött az önbizalmam, újra látok magam előtt célt, újra van alkotó értelme az életemnek, újra tudok lelkesedni. Egyre kevesebbet sírok!

November 24., csütörtököt írunk. Ma érdeklődtem a nyugdíjfolyósítónál, majd elküldöm az éveim kiszámításához szükséges nyomtatványt. Nagy reményem nem lehet. Hogy mi lesz, amikor letelik a felmentési idő, na, azt a Jóisten sem tudja. A számolásból majd kiderül, hogy még-

is mennyi munkában töltött évem van, s mikor esedékes kb. a nyugdíjba vonulás, mennyit kellene még valahol dolgoznom. Igen, de hol?

Ma december 13., kedd és Luca napja köszöntött ránk. Nem varrok, nem sütök, nem mosok és nem fonok, de alkotómunkát végezni szabad. Folyamatosan írok, novellákat és a gimis Emlék(ező)könyvecskét a 40. érettségi találkozóinkra. Ez nagyon jóóóóó! Várjuk a karácsonyt? - nem is tudom. Az időjárás ma tavaszra váltott, plusz 10 fok körül van a hőmérséklet, ez nem igazán decemberi. Lehet, hogy nem lesz fehér karácsonyunk?

Elmúltak a szent ünnepek. December 27., keddet mutat a naptár. Megkaptam a pályázatra beküldött és beválasztott prózák gyűjteményét, meg az első helyezéért járó oklevelet és könyvjutalmat. Boldogság, plusz karácsonyi ajándék!

Január 2., hétfő van. Naplóm! Búcsúzom tőled, szívből köszönöm, hogy elindítottál egy új úton. Megígérem, hogy folytatni fogom az írogatást. Szilveszter éjszakáján elhatároztam, hogy azért is megtalálom megváltozott életem értelmét, nem fogok keseregni és tétlenkedni. Ebben nagyon sokat segít az írás. A novelláimat, vagy ahogyan én tréfásan fogalmazom, a „firkálmányaimat” egyre több barátom olvassa, akik lelkesítenek, buzdítanak, ösztönöznek.

Napjainkban: Folytattam. Tudom, hogy sosem leszek a szó klasszikus értelmében íróvá, de mondom, mondogatom, hogy engem az írás mentett meg attól, hogy a teljes kilátástalanságba süppedjek, elveszek, hogy depressziós, szomorú vénasszony módján éljek. Az írás, a fogalmazás mentőövként vált az én kincsemmé. Sok munkám megjelent, elértem kisebb-nagyobb sikereket. Új irodalombarátokra is rátaláltam. Nyugodt és kiegyensúlyozott vagyok, legalábbis ezt mondják rólam. Hálával köszönöm a családom tagjainak, hogy végig mellettem álltak, s mindig felrántottak, ha a mélypont felé kezdtem zuhanni.

Így született meg az én új kincsem, ami fogva tart, s amit én is szorosán, boldogan ölelek magamhoz.

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
http://poeta.hu/ingyen_oldal**

Petres Katalin: Haiku

Kincsek nyomában
járunk életünk során.
A kincs: életünk...

Kutasi Horváth Katalin: A doboz mélyén

Mónika nem túl régóta tanított, de tele volt ötletekkel. Volt egy kisfiú, Ferkó, akinek egyáltalán nem volt önbizalma. A többiek elfogadták, hogy nemigen akar részt venni játékaikban, s egy idő után már nem is erőltették. Mónika nem nyugodott bele ebbe, valahogy el akarta hitetni vele, hogy ő is értékes, őt is szerethetik, neki is lehetnek bizalmasai, barátai, megvalósítható céljai. Sok mindennel próbálkozott már, de idáig nem járt sikerrel. Miközben pakolászott otthon, az előszobában, kezébe akadt egy tetszetős kör alakú dobozka, s miközben elgondolkodva forgatta, támadt egy ötlete...

Másnap a gyerekek segítségével átrendezték a termet, körbe rakták a székeket. Úgy intézte, hogy Ferkó mellé kerüljön. Miután mindenki helyet foglalt, ő is leült a dobozzal a kezében, melynek tetejébe ollóval egy nyílást kanyarított, amolyan kukucskalyukat. Minden szem rászegződött, érezték, hogy valami szokatlan és izgalmas fog következni.

- Akinek nyitott a szíve, az megláthatja a kincset, ami a dobozban rejtőzik. Mindjárt körbeadjuk. Mondjátok el, mit gondoltok arról, amit láttok, de kérlek, ne áruljátok el, ami elétek táruul, mert akkor elrontjátok a játékot! Semmiképp ne nevezzétek meg, ami benne rejlik, hadd legyen mindenkinek meglepetés! Írjátok körül, jellemezzétek, csak ki ne mondjátok, mi az! Rendben?

Mindenki izgatottan és érdeklődéssel bólintott, Mónika pedig odaadta a mellette ülő kislány kezébe a dobozt. A kis szőkeség - miután belenézett - meglepetésében majdnem felkiáltott és elárulta magát, aztán csodálkozva belekezdett a játékba:

- Soha nem gondoltam arra, hogy kincsként tekintsek arra, ami itt van velem szemben. A szüleim ugyan gyakran így emlegetik azt, amit látok, de azt hittem, csak megszokásból. Mindig kérik, hogy nagyon vigyázzak rá, nem élnék túl, ha elveszítenék.

Kíváncsian nyúlt érte a következő leányka, s miután meglátta a kincset, alig tudott megszólalni a csodálkozástól. Kisvártatva mégis neki kezdett:

- Tényleg hihetetlen, egyedi és megismételhetetlen. Különleges, pótolhatatlan...

Mélyen elgondolkodva nyújtotta társának a kincsesdobozt, egy fiúcska volt most soron:

- Jél! Erre igazán nem számítottam! El sem tudtam képzelni, miről is beszél Juli és Panka. Ezek után büszke vagyok arra, amit látok. Próbálok akkor... Talán még dicsekedhetnék is vele! Ha csúfolnának, visszavághatnék! Hivatkozhatnék erre.

Pajtása kikerekedett szemmel, láthatóan óvatosan vette át tőle a kincset, s miután belepillantott a dobozba, riadtan, segélykérően nézett Mónika néniére, aki viszont biztató mosollyal bólintott. A kisfiú nagyot nyelt, kicsit még szemezett a kinccsel, utána körbenézett azokon, akik még nem látták, és egy kicsit már türelmetlenül várták, hogy rájuk kerüljön a sor, majd azokra sandított, akik már tudták, hogy mit tart kezében, s már beszéltek is érzéseikről. Aki már szorongathatta a kincset, azért nem sürgette, mert tudta, milyen nehéz beszélni róla, aki meg még nem tudhatta, mi rejtőzik a dobozka mélyén, azért nem piszkálta, mert fogalma sem volt róla, vajon ő maga mit fog tudni kezdeni vele, ha már ilyen nagy meglepődést és elfogódottságot, zavart keltett többekben is. A fiúcska végre megszólalt, így a várakozásteli feszültség feloldódott:

- Hú, de nehéz beszélni róla! Látjuk, de mi minden van benne, illetve mögötte! Mennyi mindent rejt magában! Milyen sok minden van, ami még nem derült ki róla! Amit nem tudtok még, s amit talán én sem tudok még!

Igazán jól alakult a játék, amit Mónika kifundált, s amit nagyon is komolyan vett mindenki, így aztán Mónika egyre jobban örült, hogy bele-

fogott, bár igaz, ami igaz, egy kicsit azért tartott tőle, hogy fognak reagálni a gyerekek, s félt attól, hogy valamelyikük túl hamar elárulja a titkot, de szerencsére alaptalan volt aggodalma. Szépen kézről kézre járt a doboz, s többek közt még ilyen reakciókat váltott ki a kincssel való szembesülés:

- Áhá! Éreztem, hogy mindenki egy kicsit mást lát benne, s valahogy - furcsa módon - mégis ugyanazt... Mit is mondjak róla? Hisz magam is most próbálom megérteni, mekkora lehetőség lakozik benne, és szeretném megtudni, hogy mit is jelent pl. Norbi számára.

Norbi, akinél már járt a doboz, most kissé elpirult, de ezt csak Piri és Mónika néni vette észre. Ezután Tibihez került a kincs, aki elismerően kiáltott fel:

- Hogy ti mind milyen nagyon ügyesek voltatok! Igazán nagy ötlet volt épp ezt elrejtteni ebben a szép dobozkában, Mónika néni! Köszönjük szépen, soha nem felejtjük el ezt a játékot, mindig emlékezni fogunk arra, amit most érzünk és amit megértettünk, megtanultunk! Nagyon hálásak vagyunk, hogy megmutatta nekünk!

Egyetértően és boldogan bólogattak a beavattak, Eszti pedig féktelen izgalmban szinte kikapta Tibi kezéből a kincset rejtő dobozt, hogy végre ő is beleleshessen. Bár a fiút meglepte a szokatlan hevesség, de nem vette rossz néven, hisz az előbb még ő is alig fért meg a bőrében. Eszti meg már hadarta is:

- Ó! Arra rájöttem, hogy egy szót rejt, mert láthatóan nincs súlya, könnyedén, mégis féltve, szeretettel, kicsit megilletődve adtátok tovább egymásnak, nem mozgott el, nem csörrent, zörrent... De hogy ezt látom benne!

Mónika megijedt, hogy épp a végén, amikor olyan jól alakult minden, s pont, amikor Ferkó kezébe kerülne a doboz, megtörik a varázs, lehull a lepel, de a kislány itt abba hagyta, mert felszakadtak a könnyei. Ám furcsa mód senki nem kezdte el vigasztalni, hisz a megértés, a felismerés könnycseppjei voltak ezek, nem szorult Eszti vigaszra, most egy kicsit hagyni kellett, s ezt mindenki megérezte. Volt, aki megértően sóhajtott, más egy kicsit magába mélyedve, elgondolkodva lehajtotta a fejét, volt, aki elragadtatással nézte Eszti vonásait, de a legtöbben az utolsó-

nak maradt kisfiúra néztek kíváncsian, aki kis idő múlva váratlanul finoman megszímította a síró kislány kezét, és szelíden elvette tőle a dobozt.

A többiek egy kicsit elszégyellték magukat, mert rájöttek, hogy lényegében semmit nem tudnak erről a fiúról, aki ilyen kedves tud lenni. Talán többször próbálhatták volna bevonni játékaikba, többet kérdezősködhettek volna. Miért is hagyták, hogy elvonuljon, különködjön?

Ferkó érezte, hogy valami nagyon jónak kezd a részesévé válni, bár ezek után tartott is tőle egy kicsit, hogy mit is fog látni. Mikor megpillantotta, mi van a doboz alján, elképedt, s alig hallhatóan suttogta:

- De hisz ez én vagyok!

Senki nem döbönt meg, hogy Ferkó elszólta magát és kimondta a titkot - amit olyan ügyesen sikerült mindvégig elhallgatni -, hisz már mindenki tudott róla. Játék közben olyan jó volt összenézni azokkal, akik már beavatottnak számítottak, s akik már megértették saját értéküket, jelentőségüket, s el is gondolkodtak, el is filozofálgatnak még rajta a későbbiekben, hisz azért ez egy hosszabb folyamat eredménye lesz majd. Nagyon érdekelte őket, ki mit mond majd saját magáról, ha rákérül a sor, s közben azon is elgondolkodtak, mennyire igaz, amit hallanak, saját magukra.

Ferkó először megijedt, hogy elrontotta a játékot, aztán rájött, hogy nincs semmi baj, viszont társai várják, hogy mondjon valamit magáról, hisz Mónika néni egy tükröt ragasztott a doboz aljára, amire egy rúzsza - kusza, csupa nagybetűkkel, az S-et szándékosan fordítva formálva - a következő szót írta: KINCZ.

- Ne tessék haragudni, ne haragudjatok, ezzel a felismeréssel most nem tudok mit kezdeni hirtelen. Emésztgetem ennek tudatában, amit sorban elmondatok előttem. Most kezd lassacskán összeállni, most kezdem megérteni. Nekem még idő kell ehhez. Én, én... Nem tudtam ebben hinni... Hogy fontos lehetek valakinek, hogy érdekelhetek bárkit is... És most mégis olyan érdeklődéssel néztek rám, annyira jólesik! Érzem, hogy befogadatok, és hogy nem rajtatok fog múlni, hogy hogyan fogom érezni magam a bőrömben.

- Mesélsz egy kicsit magadról, Ferkó?

- Látjuk, hogy ügyesen rajzolsz...
- Szerintem értesz a kutyák nyelvén!
- Sok lesz ez egyszerre, gyerekek, hagyjatok egy kis időt magatoknak, egymásnak, Ferkónak... Érzem, hogy most már minden rendben lesz, kincseim! - vetett véget boldogan ennek a nagyon is komoly játéknak Mónika, s mosolyogva nézett végig rajtuk. Ferkó ekkor megilletődve nyújtotta felé a kincsesdobozt.
- Nem szeretnéd megtartani? Így bármikor, ha megfeledkeznél róla, ha elbizonytalanodnál...
- De, de, nagyon szépen köszönöm, Mónika néni! - ölelte magához hálás örömmel a szép kis dobozt Ferkó.

Szohner Gabriella: Álommunkahely és egyéb furcsaságok

- Gyönyörű ez az épület - sóhajtotta Andi, miközben Gergővel sétált a gyermekszobák előtti oszlopos, kazettás mennyezetű, hosszanti folyosón. Széphez szokott asszonyoszele észrevette persze a kopottas falakat, a felgyűrődött, porladozó, szürke salétromot, a szüette padozatot, az ablakokra is ráfért volna némi karbantartó festék, mindez azonban nem változtatott ámulatán. A stílus nyugözte le. Szerette a szecessziót, a kort, amit a díszítések idéztek fel benne. Milliószer elámult már a századforduló előkelő, polgári és uradalmi életén, végtelenül tetszett neki, hogy voltak értékek, volt hit, volt megkímélt és felmagasztalt asszonyi élet, volt udvariasság és becsület. A házakat, kúriákat, kis kastélyokat is csodálta, az azokba képzelt eseményeket, a főúri, látszólag gondtalan életet. Szerinte szépanyáink és szépapáink igenis tudtak élni.
- Ha tehetném, minden omladozó, századfordulós polgári házat rendbe tennék az országban, mielőtt tönkremennek a lakatlanságtól, az elhagyatottságtól, a nemtörődéstől. Nagyon-nagyon szívesen élnék egy ilyenben! - lelkendezett.
- Tényleg nagyon szép - hallotta a mellette sétáló férfi hangját, akit most nem is látott, mert még mindig a fejét tekergette, úgy figyelte a cizellált gipszstukkókat, a hófehérre meszelt díszeket.

- Nagy emberek, nagy gondolatok, nagy művészet, nagy kor - sóhajto-
ta. Itt-ott észrevett egy-egy törést, hiányt, amit óriási munka lesz újra
elkészíteni, ha hagyják elporladni, mint minden szépséget mostanában.
Bal keze felől hatalmas nappali nyílt, táncterem lehetett a letűnt idő-
ben, hatalmas, köríves, függöny nélküli ablakaiból csak úgy ömlött befe-
lé a fény. Most játékszobának használják a hideg, téli napokon. Nagy
rend és némaság uralkodott most a dúsan díszített falak között. Andi
pillanatok alatt a terem közepére perdült, a mennyezeti lámpa alá. A
fenti cirádákat és kacskaringókat figyelte.

- Ez az én világom - tárta ki karját és fordult körbe, és újra körbe, fe-
jével a plafont bámulva, elvarázsolódva egészen -, én ebben a korban
szerettem volna élni! Csipkék, napernyő, parádés hintó, nagy séták, ár-
nyas parkok és padok, jó könyvek, hatalmas bálók, gáláns udvarlók. Este
meg gyertyafény és öltöztetőnő! Meg csend. Végtelen nyugalom. Vissza
kéne születni ide! Kell ennél szebb és több szerinted?

- Persze, hogy kell! Rádió, tv, tudományok, motorizálás, világháló, no
és - emelte fel a férfi a kezét figyelmeztetően Andi arca elé - ...és
penicillin.

Andi úgy tett, mint aki felhúzta az orrát.

- Olyan undok vagy, ne is haragudj - hagyta abba a forgolódást -, miért
rángatsz vissza? Legalább egy kicsit hagytál volna még! Én is tudom,
hogy a huszonegyedik században élek, és okostelefon van a farmerzse-
bemben. Tudom, hogy most kezdtem dolgozni, tudom, hogy neked meg
be kell engem tanítani, és azt is tudom, hogy most a parkba tartunk a
gyerekekhez. Mindent tudok! Ettől még játszani és álmodozni is tudok.
Elrepülni egy másik világba képzeletem szárnyain. Ott vagyok, ahol ép-
pen lenni akarok! - móríkálta magát. - Te pedig, akinek fenekéhez ra-
gadt az anyag, korlátolt vagy, repülni sem tudsz! Meg játszani se!

Míg mondókája tartott, úgy tett, mintha hosszú szoknyája lenne, az
egyik oldalán mintha felcsípte volna, fejét hátrahajtva képzeletbeli ka-
lapját igazította. Lábujjhegyen, aprókat lépve tipegett el a férfi előtt.

- Örülök az időutazó tehetségednek - szólott most a másik. - Ideje, hogy
visszaérkezz. Üdv a modern világban!

Andi talpra igazodott, mutatójával megfenyegette a férfit.

- Nem vagy tekintettel egy idősebb asszony érzelmeire, te átok - kacagta el magát, és bátran belekarolt az ifjúba -, legalább a koromat tisztelnéd!

- Azt is teszem! - hajolt meg most enyhén a fiú, aki váratlanul folytatta a játékot. Szabad kezével olyan mozdulatot tett, mintha kalapot emelne a nő előtt.

- Ha nem tisztelném nagysád korát, elmondanám, milyen bájos, milyen aranyló, milyen tiszta és üdítő tündérfények ragyognak a gyönyörű zöld szemében, és mi mindent mesél el a mosolya. Azt is elmondanám, milyen szép, amikor elfeledkezik magáról, és belemélyül a képzelt világába. Nem feledném tudtára adni, hogy minden lépése rugalmasságot, vidámságot, konok életerőt sugároz, és talán még azt is bevallanám, mennyire tetszik ez így mindenestül egy bizonyos valakinek.

Szemben álltak egymással, Andi elkapta a férfi pillantását. Zavarba jött. Az elmúlt percek játékossága apró, józanító sóhajtással tűnt el. Kezét kihámozta a fiú karjából, ruháját lesimította, s hogy elvegye a jelenet életét, köhécselni kezdett. Szemét lesütötte, zavartan motoszkált ujjaival a forgástól szétbomlott hajában.

- Rendben van, Gergő, már látom, tudsz játszani. A játéknak azonban vége, menjünk a gyerekekhez. Szorítkozzunk a napi feladatokra. Mesélj nekem! Mesélj az itteni életről, a feladataimról, a gyerekekről, a munkatársakról, mit tehetek, hol tehetném jobban, mik a szabályok, mire vigyázzak, et cetera, et cetera. Csak ennyi. Jó lesz így?

- Hát persze - komolyodott el a fiú is -, nem is tehetek mást. Akkor tanuljunk!

Kisértéltek a nagyteremből, visszatértek a hosszanti folyosóra.

- Nem leszel boldog attól, amit mondok - kezdte a mentor. - Úgy látom, valamelyest távolságtartó vagy a gyerekekkel. Kissé hideg. Ezt ők észreveszik, ez baj. Válogatod is őket. Némelyiket rögtön elfogadod, és gyermekedként szereted, másokkal meg alig törődsz. Itt mindegyikkel egyformán kell bánni! Na, hogy értsd! Itt van például a Barnus. Ez a gyerek, aki egyébként egy ördögpalánta, angyali kinézettel, rögtön a kedvenced lett. Gyönyörűséges kis puttó, az igaz. Az a loknis szőke haj, azok a mélykék szemek! Csodálatos! Két rövidke nap telt el, és máris

beleestél a csapdájába. Látszik rajtad, messziről. Lehet, hogy el se hiszed, mégis igaz, ő a legmegátalkodottabb, legmakacsabb, a legrosszabb gyerek a földön. Van a szemének kékjében egy picinyke fekete folt. Mindkettőben. Amikor az a foltocska nőni kezd, Barnus átváltozik. Akkor lesz gonosz. Szó szerint gonosz. Figyeld csak meg! Kész ördögfiók! Mit ördögfiók! Maga az ördög! - emelte a hangját folyamatosan Gergő, egyre idegesebben.

- Vagy éppen ezért babusgatod? - kérdezte végül meglehetősen provokatíván.

Arcát közelebb dugta az asszonyéhoz, durván megsértve ezzel az intim zónáját. Hadonászva gesztikulált. Andi tágra nyitott szemmel, értetlenül nézte a fokozatokat, ahogy mentora kivetkőzött magából, és csaknem rosszul lett a pániktól. Mulatságosnak, érthetetlennek és gyerekesnek is találta ezt egy férfitől. Az előbb még semmi baja sem volt, most meg egy dráma hősnőjét játssza.

- Ne csináld már! - hátrált az asszony, küzdve a feltörekvő nevetésével.

- Nem válogattam ki a fiút. Ő szaladt oda hozzám és karolta át a térdem. Amikor lehajoltam hozzá, ő csimpaszkodott a nyakamba.

- Selej! - sziszegte halkán Gergő.

- Mit mondtál? Selej? - kérdezte Andi. - Már-hogy a Barnus? Ezt meg hogy érted? Nem lehet az a gyerek akkora csibész! Nem tud egy öt éves annyira rossz lenni! Csak egy gyerek! Hogy kihozott a béketúrésből! Hát ilyen a világon nincs!

Meghajolt, kezeivel megtámasztotta a térdét. Görnyedt helyzete segítette feltörni akaró nevetését a rekeszizma alá szorítani. Nem merte, és nem is akarta kikacagni Gergőt. A férfi kifejezetten infantilis volt, pukkadós gyermeki énje magasán felette állt.

- Na, majd meglátod! Meglátod magad is! - csendesült a mentor, s hogy lobogó indulatait kordába terelje, leült a folyosó kövére. Mélyeket lélegzett.

- Még ilyen! - hüledezett Andi. Ez az ember néhány perc alatt már kétszer engedte szabadjára az érzelmeit.

Gergő viszonylag sokáig folytatta a nyugtató gyakorlatot, pufogó, csühögő gőzmozdonyhoz hasonlított. A szikrákat előzőleg szórta szét. Andi állt felette nyugalommal, fegyelmezetten. Várta a nagyjelenet vé-

gét. Hogy teljék az idő, kibámult az ablakon, a parkot figyelte. Azokra a mondatokra gondolt, amit Gergő mondott, mielőtt Barnus említése így kiütötte.

Tényleg távolságtartó lenne? Igaza lehet a fiúnak. Az ő gyermekei már nagyok, s bár napi kapcsolatban vannak telefonon, van, hogy hetek is elmúlnak, mire látja őket. Régen eltávolodott ő a kicsiktől, itt pedig a legnagyobb is csak hatéves. Soha nem is szerette a gyerekeket, idegesítették, türelmetlenné tették őt, el is kerülte őket jó messzire. Amikor első babáját várta, nagy félelme volt ez, attól tartott, a sajátját sem fogja szeretni. Aztán a kislányát a kezébe adták, lassan átmelegítette őt a szeretet, ami később úgy zúdult rá, mint egy lavina. Anyasága beérett. Másik gyereke is született, az ő szeretete pedig mindinkább mélyült feléjük. Olykor majd' belehalt a szeretetbe meg az aggodalomba. A mások csemetéivel viszont még mindig voltak és vannak fenntartásai. Még most sem tudja szívből szeretni senki gyermekét. A felnőttek világa vonzotta. Ezért lett felnőtt ápoló. Gergő megérezhette ezt, tükröt tolt elé, és ettől csakugyan nem boldog. Jobban szerette volna, ha mentora megdicséri a tegnapi igyekezetéért. Fáj a valóság, de nem haragudott rá, kritizáljon csak, ez a dolga.

Ránézett a mellette ülő férfira, aki még mindig gyakorlatozott, most egy másik pózban. Időt adott Andinak, hogy tovább fűzhesse a gondolatait. Tehát, ő felnőtt ápoló. Akkor mit keres ő itt? Miért is akar itt dolgozni? A gyerekei közelségét nagyon hiányolta, ez biztos. Az ő pici koruk érzelmeit, a fiatalságát akarta visszakapni? A fiatalságát, amivel még megvalósíthatja álmait? Vagy tán csak kíváncsi? Tudni akarja, képes-e még befogadni új dolgokat?

Negyven elmúlt, élni akart még, megalkotni magát, nem elégedhet meg szunnyadó álmokkal. Igen. Erőt akar kapni a kicsiktől, ezért van itt. Ennyi őszinteséggel tartozott magának. Ez a Barnus gyerek meg, ez az ötéves, aki állítólag maga az ördög, megbabonázta, szőke, loknis fürtjeivel, tündérszép, tiszta szemeivel, gödröcskés mosolyával, huncut, gyönyöző nevetésével. Ő nem látott benne semmilyen ördögöt, sem semmiféle fekete foltot a csillagfényű szemeiben. Ő egy piciny, bájos fiúcskát látott, aki kimutatta a szeretetét. Gergő túlpörögte a dolgot.

A mentor lassan mozgolódni kezdett, de még lógatta a fejét. Sötét, drótszerű hajszálai Andi kötényének alját birizgálták.

- Jobban vagy? - kérdezte a nő közelebb hajolva hozzá.

- Mindjárt, minden rendben lesz - szuszogta az utolsókat Gergő, míg felfelé tápázkodott.

- Ez a gyerek! Ez a gyerek lesz a halálom! Majd meglátod! Majd meglátod!

- Elmeséled, mi történt veletek? - kérdezte Andi.

- Később. Egyszer. Talán - fordult el tőle a férfi.

Andi, bár nagyon szeretne volna tudni kettejük történetét, nem kíváncsiskodott tovább. Elégedett volt magával, kellő komolysággal bírta ki Gergő komikus jelenetét, mi több, saját kételyeit is volt ideje elhessigetni.

Lassan sétáltak a park felé vezető, sok üveggel berakott, világos belső folyosón. A hatalmas teraszajtón átlépve már egyikük arca sem árulkodott az elmúlt percek szélsőséges érzelmeiről. Sem a nappaliban történetekről, amikor Andi jött zavarba a férfi bókjaitól, sem arról, mennyire kidőlt Gergő, amikor Barnusról beszélt. Már csak munkatársak voltak. Sima, mezei munkatársak. Andrea az új gyermekgondozó, Gergő pedig a tanítója, akit az igazgató asszony bízott meg ezzel a feladattal.

A park álomszép, kora nyári, színes ruhába öltözött. A harsogó zöldek, a rózsaszínek, a kékek, a lilák minden létező árnyalatát felfedezte Andi.

Már elmúltak a sárgák, az izzó pirosak még távolabb voltak, éppen a kettő közti átmenet ragyogó, szivárványos színeit látta az értőn metszett bokrokon, fákön, de még a talajt takaró frissen vágott pázsit aprócska fűtorzsái között is.

Az asszony mindent átölelt a tekintetével, élvezte a pillanatot. Picivel később már a gyerekeket is látta. A gyepre terített hófehér lepedőkön ücsörögtek a kicsik, piros pöttyös labdát kergettek, szaladgáltak a nagyobbak.

Egy idő után Andinak hiányérzete támadt. Mi az, ami zavarja? Mi az, ami nincs jelen? Gergő eltűnt ugyan, és ez zavarja, de más baja is van. Sokáig kereste az okot, mire végre ráeszmélt. A látványból hiányoztak

a hangok! Nem hallott semmit. Sem madáracsicsergést, sem a feltámadó, lanyha szélről lengedező levelek ismerős susogását, sem a játékba feledkező gyerekek zshivajgását. Totális volt a csend. Mintha némafilmet látott volna, valami ősrégi moziban, minden mozgott, csak hang nélkül. Látta a parkot, látta a gyerekeket, a nővéreket, de egy árva zörej sem jutott el a füléig. Bizonytalan lett. Ez a rossz érzés már többedszerre találta meg ma. Először Gergő férfiatlan, érzelgős hisztije, most meg ez a némaság. Szerette volna rögtön megosztani tanítójával a friss tapasztalásait, de várnia kellett rá. Gergő csak jóval később lépkedett felé. Andinak volt ideje alaposan szemrevételezni a fiút, a feje búbjától a sarka csücskéig. Férfiasnak, sármosnak, vonzónak látta. Elismerte titkon, hogy bármit is vélt mentoráról ezidáig, már másképp gondolja. Testét átjárta egy rég elfelejtett bizsergés, amit fura melegség kísért. Pirulását, zavarát rejteni akarta. Azonnal nyakon öntötte volna a férfit érthetetlen élményeivel, de az nem hagyta szóhoz jutni.

- Nagyon szép vagy, Andrea. Jól áll neked a formaruha. Még ez az ótváros kötény is, amit annyira utálok! Néztelek messziről, pont ilyen nőről álmodozom éjszakánként. Nem tölthetnék több időt együtt? Nem itt a munkában, valahol máshol. Úgy szeretném! Megismernék egymást közelebbről is. Nem, mint munkatársak, inkább, mint barátok. Talán elmehetnénk egy moziba, vagy sétálni. Vagy mit szólnál egy ebédhez, esetleg vacsorához? - hadart Gergő.

Az asszony lányos zavarodottsággal hallgatott. El nem árulta volna, hogy a lelke mélyén hasonló szavakat várt Gergőtől. Hihetetlenül jólesett neki a kedveskedés, a felé áradó, odaadó figyelem. Olyan régen hallott már ilyeneket, minden szó átölelte, egészen beleszédült.

A férjével nagyon fiatalon házasodtak össze, aztán jöttek a lányok, és ők ketten tisztességben együtt tartották a családot. Múlt az idő, és mint egy szép mesében, a szikrázó szerelem szeretetté, elfogadássá, tiszteletté szelídült. A körülöttük élő, folyton civakodó párokhoz képest jól éltek. Voltak vitáik, de soha, egyikük sem gondolta, hogy életüket másképp folytassák. Ebben a szelídségben egyikük sem kívánt hevesebb, izzóbb, izgatóbb szerelmet. Elfogadták az együtt töltött sok-sok év langyos összebújásait. Andrea nem méltatlankodott, néhanapján

mégis vágyott a tűzre, egy bűbajos szerelemre, ami itt és most kihívóan kerülgeti. Itt ez a kölyök, aki majdnem a fia lehetne, akire nem is szabadna „úgy” gondolnia, mégis, olyan bizsergető, ahogy udvarol. Elképzelt egy lehetséges, szenvedélyes, tüzes szerelmet. A szíve és az esze együtt zakatolt. Egyszerre hallotta az agyából áramló hideg érveket és felhevült szíve kalandvágyó dobbanásait.

Egy enyhe szellő arcához simult, aztán még egy és még egy, forrósodó érzéseit jócskán le is hűtötte. Mégiscsak férjes asszony, ez a fiú meg olyan fiatal! Fejét lehajtotta, majd lassan felemelte, a fiú szemébe nézett, és egészen lágyan, mint amikor rakoncátlan gyermekét feddi a jó anya, megszólalt:

- Gergő! Ma már egyszer megbeszéltük, hogy tanulunk. Maradjunk is ennél. Inkább meséld el nekem, milyen a mosodátok. Milyen mosószeret használtok?

Könnyedén nézett a fiúra, zavara már egészen elmúlt.

Gergő iszonyatosan dühös lett. Nagy mérgében a mellette lévő fát csapkodta.

- Hát ez nem igaz - dobta a szavakat -, el se hiszem! Ilyet csakis egy nő tud csinálni! Én kiteszem makulátlan lelkem legmélyét a tenyeredre, nyálasan udvarolok neked, te meg jössz a nyavalyás mosodával. Hogy kerül most ilyen lehetetlen gondolat a fejedbe? Andi! Én randira hívtalak! Felfogtad? Hogy a jó büdös francba jön ide a mosoda? Vérlázító! De komolyan!

- Nem tehetek róla - felelt bűnbánóan az asszony -, a fehér ruhádról jutott eszembe.

- Gonosz vagy, mint Barnus - dühöngött a mentor -, de nincs ám vége! Csak ezt a csatát nyerted meg! - fordított háttal az asszonynak. Andrea tudta, hogy halálosan megbántódott.

Ő is megfordult, csendben maradt. A mentor fehér ruhájáról tényleg eszébe jutottak a gyermekszobák, amiket tegnap látott. A termekben csak ágyak voltak, hófehér huzaatokkal. Az éles fehér szín, izzó tűkkel szűkítette akkor a szembogarát. A kórházban már hozzászokott ő a fehér ágyhuzaatokhoz, csakhogy azok közel sem voltak ennyire fehérek.

Ezek itt vakítottak, ragyogtak, ezüstösen és hidegen. Nem is voltak más színek, kizárólag fehérek. Már akkor tudta, alkalomadtán rá fog kérdezni, hogy lehet ilyen szépre mosni az ágyneműt. Gergő érkezése előtt, a gyerekek ruháin és saját munkaruhájukon is ezt tapasztalta. A picik fehér napozóban játszottak, és ő semmilyen foltot nem látott. A nővérek ruhája is szikrázott a tisztaságtól, a kötényük is kifogástalan, még akkor is, ha Gergő szerint a kötény „ótvaros”.

Andreát egy kis idő után bántotta a kettejük közé telepedett csend. Óvatosan közelített a férfihoz, még mindig hátat fordítva neki.

- Sajnálom, Gergő, meg kellett kérdezniem - mondta csendesen -, ha ez a kert nem tündökölné ennyi színnel, hóvakságot lehetne itt kapni. Azt meg még nem is mertem említeni, hogy a te hangodon kívül semmi mást nem hallok. El is felejtettem, olyan zavarba hoztál. Kérlek! Ne haragudj!

Várta a mentor válaszát, de az nem érkezett. Az asszony megfordult, Gergőt ott sejtette, a saját háta mögött. Ő azonban nem volt ott. Andi forgolódott, tekintetével befurakodott a bokrok és fatörzsek mögé, de a férfit nem látta sehol.

- A fenébe is! - szakadt ki belőle.

Nem figyelt a fiú érzéseire, a bolondját járatta vele, nem csoda, hogy elment. Meglett nőként bizony lehetett volna több esze is.

Nem mehetett vissza mentora nélkül, ezt világosan látta. Tovább sétálgatott hát, várta a fiút. Néhány lépéssel egy fás ligetecske előtt felfedezett egy talpalatnyi földrészt, ami műveltnek tűnt, nem borította üde, zöld pázsittakaró. Nem volt nagyobb egy jókora törölközőnél. Eperbokrok soroltak benne, az asszony tízet tudott megszámolni mindössze. A bokrokon érett, tűzpiros, diónyi eperszemek függtek, csábosan kínálták magukat. Le akarta szedni a gyerekeknek, ebéd után jól fog esni a friss gyümölcs. Lehajolt, nyújtotta kezét a szemekért, amikor Gergő, aki a semmiből toppant oda, rádörrent:

- Ne szedd le!

- A gyerekeknek szeretném! Megmossuk, ebéd után szétosztjuk - mentegetőzött az asszony.

- Akkor se szedd le! Értem, hogy jót akarsz, de kevés ez ennyi gyerekeknek! - parancsolta a mentor. Hűvös volt, nagyképű, és utálatos is. Andi

megértette a haragját. Ma délelőtt már kétszer nyitotta rá a hideg zuhanyt és hűtötte le izzani készülő, jó illatú férfitestét. Nem csodálkozott, amiért elégtételt akar venni. Elvégre pasiból van.

- Ha nem, hát nem! - rántott egyet a vállán.

Arrébb ment. Nem is olyan messzire a haragoszöld eperbokroktól, több szép szál szilvafát talált, érett, hamvaskék, nagy szemű gyümölcsökkel.

- Ebből szedhetek? - kérdezte volna Gergőtől, de ez az ember bújócskázott vele, újra csak eltűnt.

Andrea akkor önállósította magát, kötényéből kis kosárkát formázott, ebbe szedi majd a kéklő szemeket. Nem kell őneki mindenhez engedély! Míg a kötényével babrált, újabb kérdés ütött szöveget a fejébe.

- Hogyan érhet együtt az eper meg a szilva? - gondolkodott hangosan.

Egyiket kora nyárinak, másikat inkább őszi gyümölcsnek ismerte. Egyszer a férje mesélt neki folyton érő eperről, ami később is hoz termést. Akkor biztos van kora nyári, hamar érő szilva is. A maga kreálta suta gondolat nem elégítette ki, ezt is a gyanús dolgok listájára tette. Lassan kezdett elege lenni a megmagyarázhatatlan dolgokból. Rádásul válaszokat sem kap ettől a széllebélelt tanítótól, aki hol mellette volt és tette neki a szépet, szavaival simogatta, hol meg eltűnt, mint szürke szamár a ködben.

- Soha nem szabad megtudnia, mennyire hiányzik, ha nincs velem - sóhajtott Andrea.

A teraszra nyíló ajtó előtt, ahol nemrégiben kísértáltak az épületből, heves mozgolódásra lett figyelmes. Dél volt, a gyerekek ebédhez készültek, sorakoztak az ajtó előtt. A lurkók, azok a picik, libasorban álltak, egymás mögött, mint a katonák. Mind egyforma magas, egyforma szőke. Egyformákat léptek. A sor elején két nővér dolgozott: egyikük, levette a soron következő gyerkőcről a napozót, aki a következő lépéssel egy overallba bújt, a másik nővérnél. Ugyanabban a ritmusban léptek ki a napozóból, amelyekkel beléptek egy kezeslábasba. A következő lépés ugyanabban a tempóban a terasz ajtaja volt, ahol katonásan bema-síroztak az épületbe. Egy lüktető sort látott. Nem volt zsidóság, nem volt rendetlenség, nem volt semmi emberi, semmi gyermeki. Vállpánt le, hófehér napozóból kilépés, hófehér ruhába belépés, két lépés, terasz-ajtó, épület, következő gyerek, újra lépés.

Andrea tátott szájjal bámult, filmekben látott ilyet. Csillagközi állomáson, csillagközi gyerekek, meg csillagközi nővérek, akik csillagközi, láthatatlan futószalagon dolgoznak. Hallott ő már a génmanipulációról, meg klónozott egyedekről, jól meg is ijedt a jövőtől. Soha nem gondolta, hogy ez igazából létezhet. Most, ahogy átélte a zökkenőktől mentes, hangtalan, monoton, robotszerű rítust, csak erősítette a gyanúját, itt és most valami hasonló történik. Ő most egy embertelen, elképzelhetetlen kísérlet részese lenne? Egyáltalán gyerekek ők, vagy mini klónok? Mi a csudába csöppent?

Nagyon megijedt. Valami extrém, eszement dologba keveredett, vagy itt és most komoly baj történt az agyában, és segítségre szorul. Gyökereket eresztettek a lábai, nem tudott mozdulni. Kezét ökölbe szorította, körmei a tenyerébe vájtak. Szemei szúrtak a szárazságtól, pislogni sem mert, ki ne maradjon egy apró részlet sem. Rosszul volt, fájt a feje. Bénító pánik vett erőt rajta, azt hitte, megbomlott a tudata. Fogódzót keresett, valakit, aki értelmezi neki a történeteket. Sürgősen szüksége lett volna Gergőre, de senki nem volt mellette.

Egyszerre csak valami megtörte az átöltöztetés ritmusát, mozgolódás támadt az ajtó környékén. A nővérek eszelősen rohagáltak. Ott látta meg újra Gergőt. Az iménti rosszulléte elillant, vagy talán nem is volt, mert semmi jelét nem érezte már. Valahonnan tudta, hogy baj van, futott ő is a többiekhez. Gergő zihálva kiáltotta:

- Barnus eltűnt! Elszökött! Sehol nem találjuk!
- Erre nem jött, a kertben nincs - szólt vissza Andi. A félelem végignyargalt a hátgerincén. Barnus eltűnése normális körülmények között váratlanul érte volna. A mai nap sok furcsasága után a gyerek szökésén már nem is csodálkozott.
- Meg kell keresnünk őt, mihamarabb! Gyere! Mi vagyunk a szabad emberek! - adta ki az utasítást a mentor. Most nem volt hisztis férfi, sem udvarolgotó kamasz. A legigazibb főnök volt. Lendülettel léptekkel hagyták el az intézetet.
- Nagy baj lesz, ha nem tudjuk visszahozni - szólt a fiú.
- Mi történhet vele? - kérdezte Andrea.
- Vele? Vele semmi. Majd velünk! Velünk fog történni! - zihálta Gergő.

- Mégis mi? - kíváncsiskodott lihegve az asszony.

Gergő nem válaszolt, hatalmas léptekkel haladt előtte. Az utcák, ahol elhaladtak, nagyon keskenyek voltak, sikátorhoz hasonlítottak. A házak egészen közel álltak egymáshoz. Lerogyant városrész volt, csupa szűrkében, kopott barnában, az omladozó vakolat homok színében. Kietlen, lakatlan utcákon haladtak. Mindenhol csend honolt.

Andrea derekasan követte tanítóját, aki egyre jobban lassult. Az ütemet még mindig ő diktálta, de nem sietett annyira. A nő furcsállta, hogy nem kíváncsian járkálnak, ide is, oda is benézve, érdeklődve, látta-e valaki az elkószált gyereket, hanem céltudatosan haladtak valahová. Újra megtalálták a félelmetes gondolatok. Ki is bukott belőle.

- Fenébe ezzel a nappal meg ezzel a munkahellyel is! Vége lehetne már - hangoskodott. - Gergő! Ugye, te tudod, hol van a gyerek? Mondd meg az igazat! Mi folyik itt?

- Hagyjál már, Andrea! Ne kérdezzess, ne kutakodj folyton! - robbant ki Gergőből a düh. - Épp elég a bajom. Rohadtul fárasztó, hogy mindig van valami, amit tudni akarsz! Még be sem tetted a lábad hozzánk, máris megőrjítesz a hülye kérdéseiddel! Nem tudnád kívárni, amíg mindenre sor kerül? A rohadt életbe! Tisztára az agyamra mész!

Mire idáig eljutott, már hangosan kiabált, szinte üvöltött. Szemében sárgás, zöldes, rosszindulatú fények lüktettek, mérgének minden mondata sűrű fájdalomtűként záporozott az asszonyra.

- Hagylak én, hallod, de velem ne ordítozz! Mit képzelsz magadról? Nincs semmiféle jogod erre! Azért raktak melléd, hogy tanuljak! Nem azért, hogy bájologva udvarolj, és azért sem, hogy eltűnj, és egyedül hagyj a bajommal. Ha mégis olyan rossz neked velem, holnap beszéllek az igazgatónővel, és másik mentort kérek. Vagy tudod, mit? Inkább be se jövök! Érdekel is engem az átkozott intézeted! - kiabált hadonászva Andi is.

Az asszony letottyant egy lépcsőre. Gergő látta rajta a mély sértődést, leült mellé. Békítően nyújtotta a kezét felé, de Andi ellökte magától.

- Menj a bánatos...

Nem mondta ki a mondat végét, nem illett volna hozzá.

Sokáig üldögéltek a homokos lépcsőfokon.

- Induljunk - állt fel egyszerre Gergő.

Andrea még pukkadozott, érezte, hogy ez a nyavalyás elvetette a sulykot. Egészen lassan tápázkodott fel.

- Tudom, hol van - hallotta mentora hangját.

Andi nem válaszolt. Nem árulta el a kíváncsiságát, nagyobb volt a büszkesége.

Továbbra is a szűk utcákon haladtak lefelé, az asszony azt sem tudta, hol van, pedig ebben a városban lakott. Egy barátságatlan, szürke falú házát elhagyva értek a folyópartra. A folyót már ismerte, a fentebbi szakasz partján többször sétált a férjével. Kicsit feljebb innen mindig megálltak. A férje szerint errefelé nagyon rossz emberek élnek.

A folyó itt is mesés szép volt. Tiszta, kék vizének felszínét a hirtelen érkezett, lanyha szél apró tarajosra fodrozta. Villóztak a piciny, habosra bodorodó tarajok, kék és fehér árnyalatok között ringatóztak színfoszlányaik. Itt volt a legszélesebb a part, okkersárga, barnás, homokos buckákkal. A néhány nappal ezelőtti langyos és tartós eső kemény réteget képezett a máskülönben laza homok tetejére. Andrea a talpán érezte a tömörre vált, kemény szemeket, ahogyan vékony cipőjének talpán átnyomultak. Lenn, egészen a folyó szélénél horgászok álldogáltak. Élcelődtek egymással, vidáman hangoskodtak. Sörösdobozok heverték szanaszét körülöttük, a delelő nap sugarai meg-megvillantak a fényes felületeken. Néhány kifogott hal tátogva feküdt egymás mellett, a lapulevelekből készített tálcán, sorban a parton.

Ilyen sokféle színben pompázó halat még soha nem látott. Jobban hasonlítottak a tengeri, mint a folyami halakra. A pikkelyeik káprázatosan csillogtak, a nap sugaraitól még jobban erősödtek a színeik.

- Nem láttak erre egy gyereket? - kérdezte Gergő a horgászokat.

Azok csak fejüket ingatták. Egy régebbi áradáskor a víz természetes fátörzset dobott a partra, ami távolabb aszalódott a vízparton. Erre ült le Gergő, megvárta, míg Andi utoléri.

- Gyere, ülj ide mellém! - kérte a nőt.

- Menjünk inkább! Túl szeretnék lenni ezen, és hazamenni. Elegem van - válaszolt Andi.

- Kérlek, ne pörölj velem. Ne haragudj! Elpattant a zsineg. Bocsánat! Andrea messzire nézett. Ilyen könnyen nem békül.

- Gyere már! Gyere csak! Mesélek valamit - kérte már kedvesebben Gergő.

Andi kimérten kucorgott mellé. Pukkadozott még, de jól is esett neki a pihenő.

- Hallgatlak! - szólt a mentorának.

- Nos. Meg kell tudnod valamit, addig nem mehetünk tovább.

- Klónok. Ugye klónok? - kérdezte az asszony.

Andit váratlanul érte Gergő csókja. Jobb kezével átkarolta őt, baljával a nyakát, vállait, annál is később hosszú combját simogatta. Kíváncsi ujjai minden kis zugot megtaláltak a nő testén. Ő pedig képtelen volt tiltakozni. Elöntötte a vágy, sóvárgott, aztán mohón fogadta magába a férfit. Hosszú évek óta várt egy ilyen tüzes ölelésre, és most nem mérlegelt.

Aztán egyszerre mindennek vége lett. Nem tudta, mikor és hogyan, és mi történt közben. Még bizsergett a kéjtől, amikor új helyzetben találta magát. Egy földbe vájt bunker előtt álltak. Lépcső vezetett lefelé, Gergő ment le elsőnek, kopogtatás nélkül lépett be a nyitott ajtón. Andrea szorosán követte. A tiszta barlanglakás három egymás utáni helyiségből állt, szerényen berendezve. A homokból kivájt ülőkéket, ágyak használt kifaragott padozatokat színes, rikító takarókkal fedték. A friss levegő és a fény a ferdén vájt ablakrésen érkezett.

Ők ketten már a második szobának használt helyiségbe értek. Pisszenés nélkül jöttek, mégis megéreztek érkezésüket. Egészen bentről egy asszony, majd Barnus bukkant fel. Gergő felkapta a gyereket, aki most éles visításba kezdett, és már fordult is kifelé. Az öregasszony, akit egyébként meglepett Andrea jelenléte, Barnus után kapott, megpróbálta visszavenni őt. Andi ösztönösen átkarolta az öregasszonyt, így tartva vissza, és bátran kiáltott Gergőhöz:

- Vidd a fiút, én itt maradok. Küldj segítséget!

- Nem hagylak egyedül - torpant meg a férfi kezében az örjögő gyerekekkel -, gyere gyorsan!

- Menj már és küldd a segítséget! Én addig visszatartom őt!

Gergő habozott pár másodpercig, majd kirohant a kapálózó, sivalkodó Barnussal. Andrea ott maradt az öregasszonnyal, aki már nem állt neki ellent. Farkasszemet néztek egymással, Andrea szemben a bejáratlalt,

az asszony előtte, eltorlaszolva a menekülés útját. Félelmetes csend telepedett közénk. Bámulták egymást. Kis idő múlva férfiak is érkeztek, két sötét, rémítő alak. Egyikük hatalmas kést markolt, pengéjén megcsillant egy falilámpa fénye.

Andrea belemerevedett a félelembe, szinte megfagyott. Vége - gondolta -, Gergő nem ér ide a segítséggel.

Hirtelen, váratlanul csengésre lett figyelmes. Megtapogatta a zsebében a telefont. Nem az csörgött, az asszony mégis valami miatt megkönyebbült. Érezte, hogy megmenekül, hogy itt a segítség!

Aztán meghallotta a második csengő hangot is. Közelebről érkező, sürgetőbbnek ható csörgés volt. Mintha ébresztőóra lett volna. Már nem félt, csak halványan látta a jelenetet.

Harmadszorra is csörgött valami. Andrea homályos észlelése tisztult, felismerte az ébresztőóráját, ami már folyamatosan hangoskodott.

Csukott szemmel tapogatózott, keze ismerős dolgokra lelt. Óvatosan nyitotta ki a szemét. Lassan nézett körül. Otthon volt. A saját ágyában feküdt, mellette egyenletes szuszogással aludt a férje. Az ablak rolójának résein át látta, odakinn már virrad.

Hatalmasat sóhajtott. Hevesen zakatoló szíve lassulni kezdett. Még visszagondolt az álmára, az elszenvedett kínjaira. Soha nem fogja megtudni, hol dolgozott, hogy voltak-e ott klónok, és mi lett Barnussal, aki ördögfióka, meg selejt is volt. Kicsit sajnálta, hogy Gergőt is ott kellett hagynia. Mindegy. Holnap, vagy azután álmodik majd magának egy másik Gergőt.

Forró kávéval, édes csókkal ébresztette a férjét.

**Baranyai Attila (Anisse): Kipattant lét-buborékok
2018.03.11.**

- kincsek nyomában -

csörren a tányér,
szalad a csacska macska...
lopja a májat

Dél Tamás: „Az égben gyűjtsetek kincseket”

(1.) Vakond-gond-ok

Ki mondhatta neki: „Csillagom”?

Én őrizzem

tűzokádó sárkányként,

s e földhalom?

S ha a helye

nemcsak egy űr az űrben,

hanem a szívünkben lenne?

Én visszarakom!

A legmagasabb ágról

sem érem fel,

egy sasszárny is kevés,

ha kell

angyalszárnyakon....

De ki ragadná inkább az égbe,

mintsem visszatenné

anyjának ölébe?

S most

én babusgatom.

(2.) Bolygó bolyongó

Bolygóközi utazáson

szuvenírgyűjtés:

Jó lenne a hűtés

a **Vénuszon**;

a szerelem mennyire forró lehet,

így megtudom.

Mars!

A Nappal

egy napon sem említhetem,
hogy mit tehetnénk mi a **Földért**:
Belelőhetnénk
az összes a tombombánkat,
egy napra
növelve a hőjét.

You-Pete-erre?

Az egek királyságának kulcsait
keresnéd erre?

A Pluto

már kint rekedt.
Rajta bolygó lelkek
sincsenek.

A **Szturnusz** gyűrűjét
akarod az ujjadra húzni?
Milyen aprócska vagy, te, ember!
Kincset,
itt, keresned
nem kell!

(3.) Gyűjtőfogalom

Akkor mit gyűjthettek?

A technikai vívmányokat
megeszi a rozsda.
S ha műanyagra váltok?
Idővel mindent leamortizálok.

Nincs már itt biztonság:
A személyazonosságomat

még a felhőből is
lelopják.

Veszek inkább
a feleségemnek egy nercbundát.

Akkor lesz
naftalinos múltidéző,
vagy indiai illatfelhő;
hisz jön a moly.

- Bozse Moj!
Ha a végén
benyújtják a számlát.
Az nem lehet,
hogy nincsen rá fedezet!
Adósságot hagyni ott?
Nem,
ha neki tetsző
életművet alkotok.

Kutasi Horváth Katalin: Kincskereső

*„Mert nincs meg a kincs, mire vágytam,
A kincs, amiért porig égtem.”*

(Kosztolányi: Boldog, szomorú dal)

Megvan a kincs?

- Itt semmi sincs! Áshatok bármilyen mélyre, nem vezet az eredményre!
Igen, ezt válaszoltad volna régen, átlépve minden semmiségen. Csupán a
Nincset markoltad egyre, nem számítottál semmilyen kegyre.

De meglátod már a szépségeket, hátrahagyod a rémségeket; tüdőd ki-
tágul, lélegzel végre, hálás szívvel nézel az égre; felderül kedved, könnyedén jársz, nem érzed láncod, már semmit nem vársz; a csodák mégis
jönnek sorban, minden többet ér ebben a korban...

Egykor a dolgokat máshogy láttad, a fejszédet nagyobb fádba vágta; nem vetted észre a piciny virágot, hitted: meg tudod váltani te is a világot. Többet kértél, sóvárabbb voltál, mennyi értéket eltékoztáltál! Ott volt a kincs, az egészséged, sokszor tépázta merészséged; volt ott más is, nem is gondoltad, döntéseidet meg sem fontoltad. Fiatalságod mérészé tett, az idő ura meg nyerészé lett: elvette lassan minden erődöt, jól megdobogtatta szívverődöt; hamvas bőrödöt megcserzette, finom kezedet kérgessé tette; hasznodra volt karod, elvitt a lábad, de mostanában már hamar elfárad...

Milyen sok mindent megtanultál, vigyáztál, mégis elvadultál! Okossá, bölccsé váltál végül, nem mentél senkihez feleségül; hitted, megtartod kincseidet: szép erős, barna tincseidet; mindenki elől menekültél, csak magányoddal szembesültél. Vagyonod független nyugodalmad, bánatod társtalan birodalmad. Megvan a kincs is, egyben a Nincs is; összetett, mit is értesz rajta, ahány ember, annyi fajta: Talán a végső nyugalom szava? Vagy a megértés utolsó sóhaja? Mindaz, mi öröm és bánat egyszerre? Hogy kimutassuk, szükség van bármi vegyszerre? Maga az Élet a kincs? Vagy a szabadító Halál, a Nincs? Egészségben vagy betegen talál rád? Hiába tennéd le most már a pártád... Mi az a kincs, mit elkerültél? Mi az a Nincs, miben elmerültél? Egy új jövevénynek a mosolya? Az első tavaszi ibolya?

Hát mégis... mi az a kincs, amire vártál? A fellegekben még sosem jártál? Nem volt tán barátod, kit elveszítettél? Kinek üdvére megfeszítettél? Biztos, hogy nem birtokoltad a kincset? Utólag látjuk csak Volt-nak a Nincset...

Mindaz, mit megtapasztaltál, vagy akit hiába marasztaltál, érték volt, hatalmas kincs, szívednek nyitja, lelkedhez kilincs. Mikor rájöttél, csupán késő lehetett, ha megindult, el is mehetett, miért is nem tartottad vissza, tán ezért is lettél búbánatiassa. Jobb el sem érni, hiába vágyni? Körmeidet a húsig lerágni? Vagy szeretted volna érinteni, ízlésed szertint szépíteni? Elveszítettéd volna, hogy bírjad? Vagy büszkébb vagy annál, hogy mindezt elsínjad?

Ennyi mesés kincs még a mesében sincs! Mit gondolsz, mikor e szép szót kimondod? Vagy megszerezni volt csupán gondod? Kemény „k” indítja

útjára szavunk, konokul koppan, feltárul bajunk; indulásra kész a második hang, csendül a pénz, kondul a harang; már halljuk tagadó „n”-jét, idézi a világ végtelenjét; csörrenve zárul a „cs”-vel, magához zár bilincsel...

Van, aki nem is tudja, mily' gazdag, a boldogság neki csak unalmas maszlag, megéli az apró örömeket, hagyja hatni az ösztönöket. Nem filozofál, nem is érvel, nem küzd köszvényvel, pláne sérvvel; derűsen éli víg napjait, szólítja hitének vén papjait. Emlékek állnak szépen sorban, az öröm nem terem minden bokorban, gazdag a lélek, mely felfedezi, s a múltbeli kincseket elrendezi. Gyengéden nézi, dajkálgatja, önmagát sosem sajnáltatja, nem nézi sóváran más boldogságát, úgy érzi, leszakította már a virágát. Aranylott sokszor csillaga, erősen fénylett, aztán csonkuló holdjának tompa ezüstje rémlett; bronzza szelídült leáldozó napja, kenyere végső csücskét harapja; érzi, hogy legdrágább kincsétől fosztják, vagyonkáját gyorsan felosztják...

Olyan kincseket hagyott maga után, melyekre érzéketlen lélek bámulhat csak bután; meg kell érteni, miről dalolnak, hogy megérintsd őket, hozzád hajolnak; megüzenik, mit gazdájuk súgott, bánatos gerlice módjára búgott: - Itt kell hagyni e földi világot, feledj el minden hazugságot; ne odázd holnapra döntéseid, romlottnak látnak majd söntéseid; ne így próbálj élni a mának, ne játszad magad ostobának; próbálj kinyílni, el ne zárkózz, az apró örömeikben nyakig mártózz! Törölj azonnal mindent, mi bánt, ördögöd fűti már a kazánt; siess csak hozzá, törd össze magad, ha szívedhez máris gonoszság ragad; add el a lelked fausti módra, hogy megfejtjük titkod, nincs szükség kódra; megszerzett kincsed elhagytad régen, nem tudod, mit értek üdvösségen...

Négy betű, s mit rejt e szó magában? Nem azt, mit egykor, hajdanában! Lehetett labda, lehetett csörgő, egy búgócsiga, egy színesen pörgő; egy marék draszté vagy pár szem cukor, akár egy persely, egy mézzel telt csupor; egy szép könyv, egy bűvös kocka, egy picuri lakatocska; jó szó, figyelmes barát, egy kis gyűrű, akárhány karát; mert az fontos, akitől kaptad, így zálogba sose adtad...

Ahogy elfogynak jövőd napjai, úgy lassan betelnek jegyzeted lapjai. Van még valami? Mondd!

- Csak... A tanulságot levond! Olyan sok értékes kincset halmoztál, közben magad is egyre kamatoztál! Ha visszatekintesz, máris látod: nem volt hiába életed s halálod!

Sárváry Mariann: Kincs, ami nincs
(parafrázis)

Van gyermekem, rendes férjem,
Hús magány is osztályrészem.
Van már kenyérem, borom is van,
Nyaralónk a Dunakanyarban.
Hiszek a gyerektanításban,
Hiszek a vers fontosságában.
Porig égtem már szerelemben,
E városban sem vagyok idegen.
Napos mennyországot láttam,
Bennem mégis üresség van:
Elveszett anyám szeretete
Szombat délelőtt, decemberben.
Ásom a kincset hiába,
Minden odalett, egy tűnt világba,
Mélyre süllyedt,
óvó szavával.

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

**Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>**

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
